

Нощ. . .

Всичко утихна. Тѣзи, които съ дни се убиваха единъ другъ, сега спѣха. Не спѣха само раненитѣ. Цѣлото поле бѣ покрито съ такива. Нѣкждѣ тжжно охкаше раненъ. Охкането му рѣжеше душата като съ ножъ. Той изпѣшка и млѣкна.

Тишина гробна. . . Само равномѣрнитѣ крачки на санитаритѣ се чуваха. Тѣ погрѣбваха убититѣ.

При прѣчупенъ, осамотенъ боръ лѣжаха два трупа.

Едина бѣ почти младъ. До него се валяше зеленкавъ фесъ. Той бѣ турчинъ. На гърдитѣ му зѣеше рана. Дрехитѣ му бѣха цѣли окървавени.

Другиятъ трупъ бѣ съ разкъсанъ отъ граната кракъ. Въ локва кръвъ плуваше черъ калпакъ на който отъ свѣтлината на блѣдната луна блѣскаше „лъвъ“.

До прѣди малко тѣ бѣха врагове, но сега лежаха близу единъ до другъ.

Тѣ бѣха неподвижни, но сърдцата имъ още тупаха. Въ тѣхъ имаше още животъ.

— Вода, — едва проговори турчинътъ и очитѣ му се затвориша.

Българинътъ съ мжка се приповдигна.

— Какво ти е? — проговори съ едва чутъ гласъ.

— Вода, — изпѣшка пакъ турчинътъ и почернѣлитѣ му загорѣли устни се разкривиха.

Българинътъ погледна Той видѣ ранениятъ младежъ. Лицето му бѣ мъртвешко, но все пакъ красиво. Българинътъ чувствуваше, че му остава още малко животъ. Още часъ или два и той ще затвори очи далечъ отъ роденъ край!

— На, пий! — каза той и протегна матарата си.

Турчинътъ отвори очи. Умиращото му лице се оживи.

— А, за тебъ има ли? Пий ти! — съ мжка проговори той.

— Не, не ми трѣбва. Моятъ животъ свършва. Ти си младъ. Въ тебъ има още сили и животъ. Виждашъ, гранатата ми отне живота. — Пий! — Тукъ прѣдъ лицето на смъртта ние сме братя.

— Имашъ ли жена? — Майка? — продължаваше българинътъ.